

ΑΠΟ ΤΟΥΣ «ΑΙΩΝΙΟΥΣ ΘΡΥΛΟΥΣ»

Η ΚΟΙΜΑΜΕΝΗ

Ἐγειρε κι' ἀποκοιμήθη
Κάτω ἀπ' τὴν τριανταφύλλια
Ἡ ξανθὴ Βασιλοπούλα
Ἡ πανώρηα κοπελιά.

Κι' ἀν περνοῦν ἀπὸ κοντά τῆς
Μάγοι μὲ μαλλιὰ λευκὰ
Δὲν σαλεύει ἔκειά τὰ χείλη,
Κι' ὀνειρεύεται γλυκά.

Τὸ ξανθὸν παιδὶ τοῦ φήγα
Ποῦ θὲν νᾶρθη ἔναν καιρὸν
Ἀπ' τῇ χώρᾳ τῆς Ἀγάπης
Μὲ τ' ἀθάνατο νερό!....

Η ΒΟΥΛΙΑΓΜΕΝΗ ΧΩΡΑ

Ἄπ' τῇ χώρᾳ τῶν Ἐρώτων
Ἄπ' τῇ χώρᾳ τῇ λευκῇ
Πέρασε ἡ ὄργη τοῦ ὀλέθρου
Καὶ ἡ κατάρα ἡ θεῖκή!...

Κι' ὅπου τὰ κορμά ἐσαλεύαν
Ἀπὸ φρίκια ἥδονικά
Λίμνη τώρα εἶναι ἀπλωμένη
Ἀπαλὰ κι' ἐρωτικά!...

Καὶ τὰ ὄργα νερά κυλῶντας
Πρὸς τὸ ἥλιόγερμα τὸ ώχρὸν
Ἔναν κόδιο νανουρίζει
Νικημένο καὶ νεκρό!....

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Κάτου στὸ ὕμορφο ἀκρογιάλι
Πάλι ὁ Ἰσκιος τριγυρνᾷ!
Πέφτει γύρω ἡ νύχτα ἡ Μάγια
Καὶ τὸ λογισμὸν πλανᾶ!....

Καὶ στὴν ἀκρηα τοῦ πελάγου
Κάνει ἀγνάντια νὰ φανῆῃ
Ἔνα γλὴγωρο καράδι
Μὲ κατάλευκο πανί.

Καὶ σηκώνει στὸ ἀχρογιάλι
Ἔνα θρήνο, ἔνα δαρμό,
Καὶ δυὸ χέρια πεῦ κουνιῶντα
Μὲ ἀπερίγραφτον καημό!....

(1901) ΘΡΑΣ. ΖΩΪΟΠΟΥΛΟΣ

Φέλε κ. Ἀρσένη,

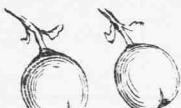
Μετὰ τῆς ἑκφράσεως τοῦ θαυμασμοῦ μου διὰ τὴν περιωπὴν εἰς ḥην ἀνηγάγετε τὴν ὑμετέραν Φιλολογικὴν Ἐπετηρίδα, σᾶς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε τὰς θερμοτάτας εὐχαριστίας μου διὰ τὴν πρός με ἀδρότητα καὶ εὐμένειαν ἡ ὅποια σᾶς ὑπηγόρευε τὴν προσφορὰν τοῦ ἀποσταλέντος μου ἐξόχως ὕραξιον ἀντιτύπου τοῦ τελευταίου τόμου τῆς «ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΣΤΟΑΣ».

Διὰ τὸν νεώτερον τόμον τοῦ λαμπροῦ ἔργου Σας, οὗ ἡ ἔκδοσις συμπληρωτὴν καὶ τὴν Δεκαπενταετὴν ὅδα αὐτῷ, σᾶς πέμπω προχειρόνυς τινας γραμμάτις, παρ' ὅλας τὰς διαβεβαιώσεις μου, διὰ δὲν διαθέτω οὐδὲ λεπτὸν ὥρας ἐλεύθερον.

Ἀνανεώνω τὴν ἑκφρασιν τῶν εὐχαριστιῶν μου καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε τὴν βεβαίωσιν τῶν αἰσθημάτων μου βαθείας ἐκτιμήσεως καὶ φιλίας.

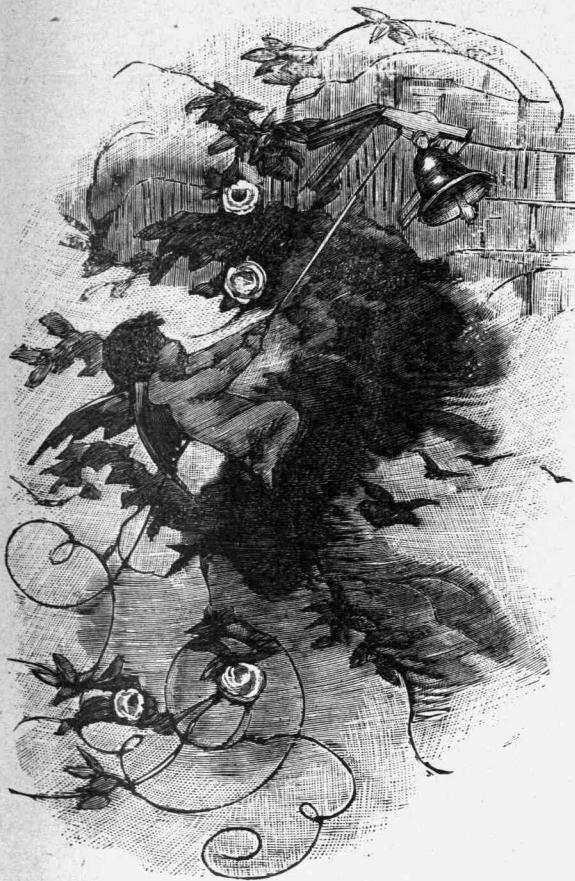
Ολως πρόθυμος

EMMANOYHLA S. LYKOUDHES

ΠΡΟ ΤΗΣ ΘΥΡΙΔΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΝΟΜΗΣ

περιπτετείας τραγωδία τοῦ βίου, ἡ διεξαγομένη ἀφώνως διά τῆς ἀποστάσεως τῆς μακρᾶς, μὲ ύποκριτὰς, τῶν ὄποιων τὰ μέρη διαβιβάζουν τὰ τετράγωνα ἐκεῖνα παραλληλόγραμμα τὰ μεταφερόμενα διὰ τῶν ἀτμοπλοίων καὶ τῶν σιδηροδρόμων, ύποκριτὰς τῆς πραγματικότητος, τῶν

KEINA τὰ δύο παρθενία, — διανομὴ ἑσωτερικῶν, — διανομὴ ἔξωτερικῶν, — δπισθεν τῶν ὄποιων οἱ ύπαλληλοι ἐπὶ τῆς διανομῆς διεξάγουν τὴν μονότονον, τὴν μαρτυρικὴν αὐτῶν ἔργασίαν, πολλάκις προσήλωσαν τὸ βλέμμα καὶ τὰς σκέψεις μου.

Καὶ ὅταν ἐν ἡμέρᾳ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀπλέτου φωτὸς καὶ τοῦ θορύβου τῆς ζωῆς, συγκεντρόνονται καὶ διαγκωνίζονται πρὸ αὐτῶν οἱ ἀναμένοντες τὰς εἰδήσεις τῶν ἀπόντων, καὶ ὅταν τὰς ἑσπερινὰς ὥρας τοῦ χειμῶνος ἀναμένονται πρὸ τοῦ παραθύρου τῆς ἔξωτερικῆς ἀλληλογραφίας, πυκνοί, διὰ νὰ συντάμουν τὴν ὄμφιβολίαν, πολλάκις τὴνάγωνίαν, μᾶς νυκτός.

Τότε κυρίως νομίζω ὅτι προδίδει περισσότερον τὰ μυστήρια τῆς ἡ ποικίλη, ἡ ἀναριθμητος εἰς πλοκῆν καὶ

ἀληθῶν τοῦ βίου δραμάτων, τῶν ὁποίων εἶναι τὰ ἀμεδα ὑποκείμενα.

*Οὐλγοὶ συνωθοῦνται ἐκεῖ μὲ τὴν τόσον ἀνυπόμονον προσδοκίαν ἐνὸς γράμματος, διὰ νὰ λάβουν συγχαρητήρια, ἢ διὰ νὰ μάθουν τὰ νέα τοῦ τόπου των, τὰς ἐσπέρας ἐκείνας τὰς ἀρρήτως μελαγχολικάς, ὅταν ἡ φρονὴ πληττεῖ τὸ ὑελόφρακτον στέγασμα τῆς αὐλῆς τοῦ ταχυδρομείου, μὲ τὸν μονότονον ἐκεῖνον κρότον, ὅστις ἀπιχεῖ τόσον πενθίμως ἐπὶ τῶν καρδιῶν ὀλίγων ἐξ αὐτῶν αἱ φυσιογνωμίαι φαίνονται φαιδραὶ, ὑπὸ τὰς τρομώδεις ἀναπάλλεις τῶν ἀναλαμπῶν τοῦ ἀεριόφωτος.

Πᾶν ὅτι δύναται νὰ ἀποτελέσῃ τὴν ἐπίδια, τὸν τρόμον, τὴν σπαραγμήν, τὴν δύναν, πᾶν ὅτι δύναται νὰ στριξῇ τὸ βῆμα ἐν τῇ ἐπιμόχθῳ πορείᾳ τοῦ βίου, ὅτι εἶναι δύνατὸν νὰ χαρίσῃ τὴν χαρὰν, νὰ ἐμπνεύσῃ τὴν ἐγκαρτέρωσιν, ὅτι νὰ ἐγκάληται εἰς ἀπόγυγμαν καὶ νὰ ὀδηγήσῃ εἰς τὸν μαραθμὸν ἢ τὴν αὐτοκτονίαν, ὅλα ταῦτα ἔρχονται μακρόθεν ὑπὸ μορφὴν γράμματων, μὲ ἀγωγὸν αὐτῶν τὸ κράτος, τοῦ ὁποίου φέρουν τὰ κόμιστρα.

"Ω ! "Αν ἐγνώριζεν ὁ ἀγαθὸς ὑπάλληλος ὁ παραδίδων ἀδιαφόρως ἐν γράμμα, τί κλείει τὸ γράμμα ἐκεῖνο διὰ τὸν ταλαιπωρον ὁ ὄποιος τείνει πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα· ὥ ! ἀν ἐγνώριζε ποσάκις διὰ τῶν χειρῶν του, αἱ ὄποιαι διαρκῶς, ἀτελευτήτως, διανέμουν, ὡς μηχανὴ τὰ γράμματα, ποσάκις ἐνεχείρισαν δηλητήριον, ποσάκις παρέδοσαν ἀνεπιγνώτως ὅπλον θανάτου.

Βεβαίως ἡ Τύχη ἡ ἀγαθὴ ἡ εὔμενής τύχη στέλλει καὶ μακρόθεν δῶρα πολύτιμα πρὸς τοὺς εὐνοούμενους της ὑπὸ τύπον ἐπιστολῶν· δι᾽ αὐτοὺς καὶ τὰ γράμματα εἶναι ἀγώγοι εὐτυχίας. 'Αλλ᾽ εἶναι ὀλίγοι τῆς τύχης οἱ εὐνοούμενοι. Ἡ χαρὰ καὶ ἡ γαλήνη δὲν εἶναι τῶν πολλῶν ὁ ἀδφαλῆς κλῆρος· καὶ διὰ τοῦτο τοῦ ταχυδρομείου τὰ δῶρα εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ θλιβερὰ καὶ πένθιμα δῶρα, καὶ μεταξὺ αὐτῶν δὲν εἶναι ίσως πάντοτε τὰ πενθιμότερα τὰ φέροντα τοῦ πένθους τὸ μέλαν πλαίσιον. 'Ως ἐπὶ τὸ πολὺ μαῦρον εἶναι τῆς ζωῆς τὸ πλαίσιον, καὶ ὅταν δὲν τὸ ἐπιβάλλουν αἱ κοινωνικαὶ συνθῆκαι.

Πόδοις εἶδον ἐκεῖ ἀναμένοντας τὴν ἐτυμογορίαν τοῦ βίου των ἀπὸ Ἑν γράμμα !

Πόδοι ἀνήρτησαν ὑστάτην ἐλπίδα ἀπὸ τῆς συνδρομῆς ἐνὸς ἀγαπητοῦ προσώπου μακρόθεν. Πόδοις καθ' ἐκάστην ἀναμένουν νὰ μάθουν ἀπὸ δύο γραμμῶν την τύχην λατρευτῆς ὑπάρχουσας εἰς τὴν ὄποιαν ἔχουν δώσει ὅλην αὐτῶν τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ὄποιαν ιλαχῆ ὁ θάνατος.

Πολλάκις πάλιν τὴν τραγῳδίαν ἀποτελεῖ αὐτὴν ἡ ἔλλειψις γράμματος. "Ἐν γράμμα, εἶναι πολλάκις μία συναίνεσις εἰς ἀπόφασιν ἀφ' ἣς πῆταιται ἡ ζωὴ ἐκεῖνου, ὅστις τὸ περιμένει. Εἶναι μία ἐπαγγελία συνδρομῆς, μία ἐνίσχυσις, ἡ μόνη πηγὴ θάρρους καὶ ἐγκαρτερόπειρως εἰς ἔξαιρετικὰς δοκιμασίας. "Ἐν γράμμα δύναται νὰ ἦναι ἀνάκλησις εἰς τὴν ζωὴν, ἀληθής νεκρανάστασις.

Διὰ τοῦτο πολλάκις ἡ ἀπάντησις ἐκείνην ἡ ψυχρά, ἡ ἀδιάφορος, ἡ μηχανική.

— Δέν ἔχετε τίποτε.

Εἶναι διὰ τὸν ἀτυχῆ ἀνθρωπον, ὁ ὄποιος μὲ προσπλωμένους ὀφθαλμούς, μὲ μορφὴν ωχράν, ἐφ' ἣς ἀποτυποῦται ἀσύγκριτος ἀγωνία, ἐρωτᾶ, ὡς νὰ ζητῇ βοήθειαν ἀπὸ τὸν ὑπάλληλον ἐπὶ τῆς διανομῆς, ὡς παρ' αὐτοῦ προσωπικῶς νὰ ζητῇ νὰ τὸν σώσῃ, εἶναι πολλάκις ἀπαγγελία καταδίκης, πολλάκις αὐτὸ τοῦτο πλῆγμα ἐγχειριδίου.

Διὰ τοῦτο, ἀν προσέξετε θὰ ἀκούσπτε ἐνίστε φράσεις αἱ ὄποιαι, ὅταν δὲν εἰσδύει τις εἰς τὸ βάθος τῆς τραγικότητος, τὴν ὄποιαν ἐγκλείουν, φαίνονται μωραῖ.

— Παρατηρήσατε, παρακαλῶ ἀκόμη, πῶς γίνεται νὰ μὴ ἔχω γράμμα; Εἶναι ἀδύνατον!

Καὶ ὁ ὑπάλληλος ἀγανακτεῖ, δικαίως, καὶ ἀπαντᾷ μετὰ τραχύτητος.

Φεύγει τότε ὁ ἵκετης τῆς παραμυθίας ἐνὸς μικροῦ τεμαχίου χάρτου ἄφωνος. 'Ενιοτέ ἡ μορφή του δὲν ἐμφανίζεται πλέον ποτὲ πρὸ τοῦ παραθύρου τοῦ ταχυδρομείου.

Εἶμαι βέβαιος, ὅτι παρ' ὅδον τὸ μαρτυρικὸν αὐτῶν ἐπάγγελμα, ἐπάγγελμα εἰς τὴν ἐνάσκησιν τοῦ ὄποιου φυσικόν εἶναι νὰ ἔξαντλῆται ἢ ἀνθρωπίνην ὑπομονὴν, οἱ ὑπάλληλοι ἐπὶ τῆς διανομῆς, ἐὰν ἐψυχολόγουν ἐπὶ τῶν παραδόξων τούτων ἐπαιτῶν μιᾶς ἐπιστολῆς, οἱ ὄποιοι ἔχονται αὐτῆς, ὡς ἀπὸ σανίδος σωτηρίας, οἱ ὄποιοι τρόπον τινὰ ζητοῦν ἀπ' αὐτὸν νὰ τὴν δημιουργήσῃ, θὰ ἴσσαν πρὸς αὐτοὺς πολὺν συγκαταβατικὸν, πολὺν οἰκτίομονες.

Ἐκεῖνο τὸ,—Παρατηρήσατε ἀκόμη,—δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ ἔχω γράμμα,—ἐκφράζει δυντετμημένως τόσα πράγματα! Τὸν πόθον τῆς ζωῆς, τὴν σανίδα τῆς ἀμφιβολίας, εἰς τὸν ναυαγὸν, δοτὶς δὲν θέλει νὰ πιστεύσῃ ὅτι δὲν τοῦ ἔτειναν τὴν χεῖρα ἐκεῖνοι τοὺς ὄποιους ἀγαπᾷ, ὅλα ταῦτα καὶ πολλὰ ἄλλα περιλαμβάνει ἢ ταπεινὴ ἰκεδία πρὸς ἀναθεώρησιν τῆς στυγνῆς ἐκείνης ἐτυμηγορίας.—"Οχι· δὲν ἔχεις γράμμα.—

Ἄλλοτε πάλιν εἰς τὸ ξηρόν δχι τοῦ ὑπαλλήλου τῆς διανομῆς, ἀπαντᾷ εἰς μονοσύλλαβος ψίθυρος, ἐν "Α!, τὸ ὄποιον εἶναι κατ' ἀλήθειαν διάτορος κραυγὴ ἀπογνώσεως· ἰδοδύναμον πρὸς τὴν κραυγὴν ἐκείνην τετέλεσται, τὴν ὄποιαν ἔρρηξεν ὑπὸ τὸν μολύbdινον οὐρανὸν τοῦ Γολγοθᾶ ὁ Θεάνθρωπος.

[Ἐν Ἀθήναις τῇ 13ῃ Σεπτεμβρίου 1901]

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Σ. ΛΥΚΟΥΔΗΣ

☒ ΓΛΥΚΕΙΣ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ ☒